

¿Vol el Festival Berlinès convertir els seus “Ossos” en “Oscars” de Segona Divisió?

Joan Obrador

Els darrers anys el cinema nord-americà, de cada vegada més, aclapara els “prestigiosos” Óssos. Podríem anar enrera cercant exemples per contestar aquesta qüestió, però el veredict del jurat de l'edició del 1996 ens pot donar prou arguments per arribar a una conclusió entenedora. Tots els Óssos més importants se'ls han duit dues produccions d'aquesta nacionalitat: *Pena de muerte*, amb l'Ós a la millor interpretació masculina —Sean Penn—, i *Sentido y sensibilidad* la gran triomfadora amb els Óssos a la millor pel·lícula i la millor interpretació femenina —Emma Thompson—, entre d'altres. Pel que es refereix a *Sentido y sensibilidad*, ¿quines conclusions podem extreure'n?

En primer lloc, davant de la producció es troba un dels noms més importants del melodrama nord-americà: Sydney Pollack. Segon, per rodar el primer guió de la Thompson es va cercar un director “exòtic” per la seva procedència: Ang Lee és nascut a Taiwan, amb unes referències magnífiques. *El banquete de boda* i *Comer, beber, amar* romanen a la cartellera de Barcelona des del dia de l'estrena. Especialment *El banquete...* que és una comèdia fresca, original i amb una visió de les relacions humanes molt particular, molt tolerant en l'aspecte de la sexualitat. Ang Lee, en aquesta producció, s'ha limitat a complir amb l'encàrrec: plasmar en belles imatges un guió ambientat a l'Anglaterra de principis del segle XIX. El seu prestigi deu haver augmentat dins la indústria de Hollywood. Per qualque cosa, va dir que “anava a Berlín a veure els amics”. Segur que es va dur una bona sorpresa quan se'n va anar carregat de premis. I, tercer, el guió és molt fluix, perquè té una fractura en el fil narratiu difícilment explicable: el que comença essent una dura crítica a un món on les dones no tenien altra solució que el matrimoni amb un home de bona posició, la sevitut o la “mala vida”, un món dominat per hipòcrites costums socials. Un món feliçment superat. Acaba, per una casualitat tan estúpida, amb un final feliç com els contes de fades; però amb l'inconvenient que és un final fals, irreal... Això sí, molt comercial i apte pel plor fàcil. A Berlín ha triomfat el cinema nord-americà, però sembla que no ha estat la producció de més qualitat d'aquesta nacionalitat. *Sentido y sensibilidad* pareix un subproducte de “la indústria” dirigida especialment pel públic europeu: comercial, amb una bona direcció i

fotografia, amb certes pretensions socials, però extremadament fluixa pel que es refereix al producte final. Emma Thompson, més que actuar, fa cares estereotipades una darrera l'altra i hi ha moments que sembla fora del rodatge.

M'agradaria enviar un petit consell, des d'aquesta humil publicació per cinèfils, als responsables de la “Berlinalia”: ¿Per què no fan com Ells, instaurar un Ós d'Or a la millor pel·lícula estrangera?, “estrangeres” podrien ser totes les produccions no europees. D'aquesta manera crec que sortiria guanyant el cinema europeu, la qualitat del propi festival i, tal vegada, la “Berlinalia” tornaria a ser el que va ser fa un temps: un festival seriós on es premiava fonamentalment la qualitat de les obres. Els Oscars ja els donen Ells.

